

Sygnatura akt II Cz 221/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Anatol Gul

Sędziowie : SO Alicja Chrzan

SO Jerzy Dydo

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko Z. U.

o zwolnienie spod egzekucji

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 02 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 1664/13

postanawia :

I. zmienić pkt III zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że przyznane od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego obniżyć do kwoty 1.200,00 zł,

II. oddalić dalej idące zażalenie,

III. nie obciążać pozwanego kosztami postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 02 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Kłodzku umorzył prowadzone postępowanie (pkt I), nakazał zwrócić stronie powodowej kwotę 2.450,00zł tytułem uiszczonej opłaty sądowej (pkt II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt III).

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wytoczenie powództwa w przedmiotowej sprawie było niezbędne dla celowego dochodzenia przez powoda swoich praw tj. zwolnienia spod egzekucji wagi samochodowej elektronicznej. Pismem z dnia 21 listopada 2013 r. powód cofnął pozew w związku z umorzeniem przez Komornika Sądowego egzekucji dotyczącej tego przedmiotu. Zasadą jest, że w przypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi obciąża powoda, jednakże reguła ta nie obowiązuje w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie na drogę postępowania sądowego było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Z tego powodu Sąd Rejonowy w punkcie III postanowienia obciążył pozwanego kosztami zastępstwa procesowego powoda zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

Zażalenie na rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu wywiódł pozwany domagając się jego uchylecia. Wskazał, że po otrzymaniu od powoda pisma dotyczącego zwolnienia spod zajęcia mienia uczynił zadość temu

żądaniu, w efekcie czego Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w dniu 28 października 2013 r. Powód wystąpił zaś z powództwem dopiero 30 października 2013 r.

Sąd Okręgowy uznał zażalenie za częściowo uzasadnione.

Jak wynika z akt komorniczych KM 920/13 wierzyciel w dniu 28 października 2013 r. zwrócił się do Komornika prowadzącego egzekucję przeciwko A. T. o umorzenie postępowania z ruchomości w postaci wózka widłowego oraz elektronicznej wagi objętej przedmiotowym powództwem. W tym samym dniu Komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w tym zakresie, zawiadamiając o tym fakcie powoda (będącego właścicielem w/w ruchomości) pismem z dnia 28.10.2013 r. Zawiadomienie to powód otrzymał 19 listopada 2013 r., natomiast z powództwem o zwolnienie spod egzekucji wagi samochodowej opisanej w pozwie wystąpił 12 listopada 2013 r. Stwierdzić zatem należało, że w tej dacie nie posiadał on wiedzy o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w części objętej powództwem. Nie ulega wątpliwości, że rzeczą pozwanego było poinformowanie powoda o złożeniu wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Skoro tego nie uczynił powód nie miał podstaw by sądzić, że jego roszczenie w dacie wytaczania powództwa będzie bezzasadne.

Niemniej jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, rozważyć należało przewidzianą w art. 102 k.p.c możliwość częściowego obciążenia pozwanego kosztami procesu. Nie ulega wątpliwości, że pozwany podjął starania zmierzające do uniknięcia procesu sądowego, w efekcie których Komornik umorzył postępowanie w części dotyczącej przedmiotowej ruchomości. Wytoczenie powództwa było zaś wynikiem stosunkowo późnego podjęcia przez powoda wiedzy o istnieniu takiego orzeczenia. Sąd wziął pod uwagę również fakt, że postępowanie sądowe trwało niespełna 1 miesiąc, co niewątpliwie ograniczyło nakład pracy pełnomocnika powoda.

Mając zatem na uwadze Sąd Okręgowy obniżył wysokość kosztów zastępstwa procesowego do kwoty 1.200,00 zł, na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. Dalej idące zażalenie zostało oddalone w myśl art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy postanowił nie obciążać pozwanego kosztami postępowania zażaleniowego, zgodnie z art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd uznał, że zachodzi podstawa do zastosowania zasady słuszności i choć zażalenie zostało uwzględnione w części Sąd postanowił nie stosować reguły z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Co do zasady bowiem pozwany w złożonym zażaleniu słusznie odniósł się na art. 102 k.p.c., który bez wątpienia powinien zostać przez Sąd Rejonowy zastosowany. Natomiast argumenty zawarte w odpowiedzi na zażalenie okazały się w znacznej mierze nieprzydatne dla wydania przedmiotowego orzeczenia.